

Sygn. akt IV U 153/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w (...) IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Monika Wawro
Protokolant:	st. sekr. sądowy Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 r. w (...)

sprawy B. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania B. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 2 lutego 2016 r. nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje odwołującej B. K. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01 lipca 2015 r. do dnia 23 lipca 2015 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz odwołującej B. K. (1) kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 153/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. - decyzją z dnia 02 lutego 2016 roku znak: (...) – na podstawie art. 17 ust. 1 i art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – odmówił B. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01 lipca 2015 roku do dnia 23 lipca 2015 roku.

W uzasadnieniu wskazano, iż w trakcie zwolnienia lekarskiego z tytułu niezdolności do pracy we wskazanym okresie, wypłaconego przez zakład pracy SP ZOZ (...) Z W- (...) w O., zgodnie z pismem G. (...) z dnia 14 grudnia 2015 roku Odwołująca odbyła publiczną obronę rozprawy doktorskiej. Ponadto, wskazano powołując się na pismo lekarza leczącego, że okoliczności te świadczą o nieprawidłowym wykorzystaniu zwolnienia lekarskiego

Od powyższej decyzji odwołująca B. K. (1) wniosła odwołanie do Sądu Rejonowego w (...) IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wskazując, iż zaskarża decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w O. w całości. Wniosła

o zmianę lub uchylenie zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01 lipca 2015 roku do dnia 23 lipca 2015 roku. Ponadto, wniosła o zasądzenie od organu na rzecz Odwołującej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

W ocenie strony odwołującej, decyzja Organu jest nieprawidłowa, bowiem opiera się na nieuprawnionym założeniu, że przystąpienie przez Odwołującą do obrony pracy doktorskiej stanowiło nieprawidłowe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego. Wskazano, że organ przy gromadzeniu materiału dowodowego pominął Odwołującą i uniemożliwił jej skorzystanie z uprawnień wynikających z procedury administracyjnej. Skarżąca wskazała, iż Organ nieprawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, wyjaśniając stan faktyczny w sposób pobieżny. Od momentu, kiedy zaczęła korzystać z fachowej pomocy psychoterapeuty, w trakcie wywiadu wskazała na okoliczność przygotowywania się do obrony pracy doktorskiej. Uzyskała wówczas zapewnienie, że tego rodzaju aktywność w jej sytuacji jest bardzo pożądana i pomoże jej odzyskać równowagę psychiczną. Ponadto podkreśliła, że lekarz leczący mając wiedzę o jej przygotowaniach do obrony nie sygnalizowała Odwołującej, by taka aktywność mogła wpłynąć na rekonwalescencję. Wręcz przeciwnie, wskazała na konieczność podejmowania wszelkich aktywności, które pomogłyby jej przezwyciężyć niską samoocenę. Odwołująca podkreśla, że zakończenie przewodu doktorskiego wpłynęło pozytywnie na jej kondycję psychiczną, również na poprawę samopoczucia w sferze fizycznej. Odwołująca podniosła, że czynności których dokonywała nie miały negatywnego wpływu na szybkość procesu jej leczenia, rekonwalescencji i odzyskania zdolności do pracy. Nie wymagały wysiłku fizycznego ani nie narażały na dodatkowe niedogodności. W ocenie Odwołującej, przystąpienie do obrony pracy doktorskiej nie przeszkodziło w powrocie do zdrowia, a zatem nie naruszyło zakazu wynikającego z art. 17 ust. 1 ustawy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniosł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że w dniu 01 lipca 2015 roku na G. Uniwersytecie (...) odbyła się publiczna obrona rozprawy doktorskiej Odwołującej, a więc w trakcie zwolnienia lekarskiego z tytułu niezdolności do pracy wystawionego na okres wskazany w decyzji. Podniesiono, iż ubezpieczona wykorzystwała zwolnienie lekarskie niezgodnie z celem tego zwolnienia. Powołano się przy tym na stanowisko lekarza prowadzącego zawarte w piśmie z dnia 20 stycznia 2016 roku. Powyższe okoliczności świadczą o nieprawidłowym wykorzystaniu zwolnienia lekarskiego od pracy.

Organ rentowy podkreślił, że ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca B. K. (1) była zatrudniona w Samodzielnym Publicznym ZOZ (...) z W- (...). Odwołująca od połowy stycznia 2015 roku do października 2015 roku korzystała średnio raz w miesiącu z pomocy psychoterapeuty. Została skierowana na zwolnienie lekarskie w związku ze słabą kondycją psychiczną wywołaną negatywną atmosferą w pracy oraz zaniżoną samooceną. Na zwolnieniu przebywała od 24 lutego 2015 roku do końca roku 2015 z pojedynczymi przerwami. U psychiatry zaczęła leczyć się od dnia 24 lutego 2015 roku, początkowo u dr K., następnie u dr S.-M., następnie od 26 marca 2015 roku uczęszczała do dr T. B. (1).

(d: zeznania B. R.- k. 42v- 44; zeznania J. W.- k. 44, częściowo zeznania T. B. k. 35v- 36; przesłuchanie B. K.- k. 34-34v w zw. z 44v- 45).

Przez cały okres zwolnienia Odwołująca pozostawała pod opieką psychiatry i psychoterapeuty. Przewód doktorski odwołującej został otwarty w 2014 roku. W związku z pisaniem pracy Odwołująca czytała książki i pisała artykuły, które były niezbędnymi elementami doktoratu. W tym okresie nie był jeszcze ustalony termin obrony pracy. Termin obrony pracy doktorskiej został ustalony w maju 2015 roku i wyznaczono go na dzień 01 lipca 2015 roku. Odwołująca informowała lekarza leczącego oraz psychoterapeutę, że przygotowuje się do obrony pracy doktorskiej i o terminie

obrony. W trakcie przybywania na zwolnieniu lekarskim, B. K. (1) nie brała czynnego udziału w zadaniach Fundacji (...), której była członkiem i nie świadczyła tam pracy oraz nie otrzymywała wynagrodzenia.

(d: akta ZUS; zeznania B. R.- k. 42v- 44; zeznania J. W.- k. 44, częściowo zeznania T. B. k. 35v- 36; przesłuchanie B. K.- k. 34-34v w zw. z 44v- 45)

W trakcie korzystania ze zwolnienia lekarskiego, B. K. (1) w dniu 01 lipca 2015 roku przystąpiła do obrony rozprawy doktorskiej.

(bezsporne)

Na skutek pisma złożonego w dniu 01 grudnia 2015 roku do (...) Oddział w O., w którym zwrócono się do Organu o sprawdzenie zasadności wypłacenia wynagrodzenia Odwołującej za okres choroby i zasiłku rehabilitacyjnego, Organ wszczął postępowanie wyjaśniające. Ostatecznie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. - decyzją z dnia 02 lutego 2016 roku znak: (...) – na podstawie art. 17 ust. 1 i art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – odmówił B. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01 lipca 2015 roku do dnia 23 lipca 2015 roku.

(d: akta ZUS)

Z uwagi na rozbieżności w ocenie, czy czynności związane z obroną pracy doktorskiej Odwołującej, stanowiły wykorzystanie zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego przeznaczeniem i opóźniły proces powrotu Odwołującej do zdrowia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu psychiatrii.

Biegły psychiatra A. L. (1) stwierdził w opinii, iż podejmowane przez Odwołującą czynności związane z przygotowaniem pracy doktorskiej miały pozytywny wpływ na proces jej leczenia i przyspieszyły proces powrotu do zdrowia. Odnosząc się natomiast do samej obrony pracy doktorskiej, biegły uznał, iż miały one negatywny wpływ na proces powrotu do zdrowia B. K. (1).

W uzasadnieniu opinii biegły wskazał, iż ze względu na różny charakter podejmowanych przez Odwołującą czynności, rozdzielił je na przygotowania i samą obronę pracy doktorskiej.

Oдноśnie czynności związanych z przygotowaniem do obrony wskazał, iż nie wiązały się ze szczególnym napięciem emocjonalnym, bowiem opiniowana czytała „pozbawione emocji” opracowania naukowe, pisała artykuły, zajmowała się dziedziną nauki którą lubiła i która dawała jej satysfakcję. Jak każda długotrwała, niezbyt obciążająca emocjonalnie czynność (akceptowana przez pacjenta), pozwalała oderwać się mentalnie spod oddziaływania subiektywnego stresora. Wpłynęło to pozytywnie na proces leczenia i skróciło czas powrotu do zdrowia. Oдноśnie samej obrony pracy doktorskiej, biegły wskazał, iż tego typu zdarzenia zawsze wiążą się z bardzo obciążającym napięciem emocjonalnym (zwłaszcza gdy od wyniku obrony wiele zależy).

(d: opinia biegłego A. L.- k. 54- 54v)

Wobec zastrzeżeń do opinii złożonych przez stronę Odwołującą, Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego.

W uzupełniającej opinii biegły podtrzymał wydaną wcześniej opinię, wskazując iż obciążenie emocjonalne związane z obroną pracy miało negatywny wpływ na proces leczenia odwołującej. Opóźniło proces powrotu do zdrowia. Zaznaczył przy tym, że napięcie emocjonalne związane ze stresem egzaminacyjnym (niepewnością wyniku egzaminu itp.) nie sprzyja zdrowieniu osób u których rozpoznano zaburzenia nerwicowe (do takich zalicza się zaburzenia adaptacyjne). To, że stan psychiczny opiniowanej uległ poprawie po pozytywnym wyniku obrony (kiedy ustał stres sytuacyjny) świadczy o tym, iż obrona pracy doktorskiej miała negatywny wpływ na zdrowie psychiczne opiniowanej. Opiniowana nie relacjonowała innych czynników życia społecznego lub zawodowego które uległyby zmianie w tym zakresie (np. poprawa relacji z przełożonymi w dotychczasowym miejscu pracy).

(d: opinia uzupełniająca biegłego A. L.- k. 68)

Z uwagi na fakt złożenia ponownych zastrzeżeń strony Odwołującej do opinii, Sąd ponownie dopuścił dowód z opinii uzupełniającej.

W kolejnej opinii uzupełniającej biegły psychiatra wskazał w odpowiedzi na zarzut dywagacji i hipotetyzowania, iż nie widzi innej możliwości, jak porównanie stanu rzeczywistego z hipotetycznym. Ponadto, biegły zaznaczył, że wyraźna poprawa stanu psychicznego B. K. (1) nastąpiła po obronie pracy doktorskiej. Nie ma jakichkolwiek danych mówiących o okresach poprawy lub dobrego samopoczucia w okresie przed obroną. Zdaniem biegłego, poprawa stanu opiniowanej była efektem dwóch czynników tzn. zakończenia przewodu doktorskiego oraz uzyskania pozytywnej oceny, co z całą pewnością podniosło poczucie wartości opiniowanej, pozwoliło optymistycznej patrzeć w przyszłość. Biegły potwierdził, że pozytywny wynik obrony miał dobry-choć krótkotrwały –wpływ na stan zdrowia opiniowanej. Ponadto, w uzupełniającej opinii biegły podkreślił, iż różnica opinii pomiędzy psychologiem, a psychiatrą mogła wynikać z tego, iż psycholog zajmuje się głównie problemem emocjonalnym pacjenta i swe działania nakierowuje na poprawę jego stanu emocjonalnego, wsparcie emocjonalne. Psychiatra poza działaniami terapeutycznymi, wystawiając zwolnienie lekarskie orzeka czasowej niezdolności do pracy ze względu na zły stan zdrowia psychicznego. Jest mało prawdopodobne, by psychiatra jednocześnie stwierdzał, iż w tym samym złym stanie zdrowia psychicznego pacjent może podchodzić do obrony doktoratu. Nadto, biegły zauważył, że człowiek jest inny, każdy reaguje inaczej, każdy stres jest inny. Nawet na podobne sytuacje stresowe, ta sama osoba- ze względu na liczne czynniki (zdrowie somatyczne, psychiczne, pora dnia, stosowane leki, używki itd.) – zareaguje inaczej w różnych okolicznościach. Każda sytuacja stresowa wymaga indywidualnej oceny. Fakt, że w przeszłości osoba opiniowana reagowała w ten, czy w inny sposób nie oznacza, że w kolejnej, analogicznej sytuacji będzie identycznie. Jedyнным sposobem obiektywnej oceny indywidualnej reakcji na stres (w tym przypadku trwający kilka miesięcy) byłoby mierzenie w trakcie ekspozycji na stresor obiektywnych parametrów tej reakcji (tętna, ciśnienia krwi, poziomu hormonów stresu itp.). W ocenie biegłego, przewlekły stres spowodował u Odwołującej wyczerpanie zdolności adaptacyjnych i spowodował wystąpienie zaburzeń psychicznych. Po krótkiej poprawie spowodowanej zakończeniem przewodu doktorskiego oraz uzyskaniem pozytywnej oceny, już w październiku opisywano nawrót zaburzeń lękowych związanych z postępowaniem sądowym w innej sprawie. Powyższe, zdaniem biegłego, wskazuje, że opiniowana w sytuacjach stresowych, poza reakcją zadaniową, ma również istotną skłonność do reakcji lękowych. Biegły cały okres przygotowania pracy doktorskiej uznał za wpływający pozytywnie na proces leczenia. Biegły potwierdza również pozytywny wpływ udanej obrony na stan zdrowia opiniowanej.

(d: opinia uzupełniająca biegłego A. L.- k. 85- 86v)

Z uwagi na zastrzeżenia do opinii, zgłoszone tym razem przez obie strony postępowania, oraz wskazanie, iż poprzednio wydający opinię w sprawie biegły jest pracownikiem placówki, w której zatrudniona była Odwołująca, Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego psychiatry.

Biegły psychiatra R. Ł. (1) na podstawie akt sprawy, dokumentacji medycznej oraz wykonania badania sądowo-psychiatrycznego stwierdził, iż Odwołująca przebyła zaburzenia adaptacyjne, które były związane z jej pracą zawodową w szpitalu. Praca nad rozprawą doktorską oraz jej obrona były dla badanej swoistym rodzajem terapii i zajęciem pozwalającym na oderwanie się od przykrych rozmyślań na temat przykrości jakich doznawała w szpitalu. Biegły przyjął, iż nie można zgodzić się z tezą, że obrona pracy doktorskiej była sytuacją, do jakiej badana nie powinna dopuścić w związku z korzystaniem z czasowej niezdolności do pracy w ramach zwolnienia lekarskiego wystawionego przez lekarza psychiatrę. Biegły zauważył, że istnieje zarówno pojęcie distressu, jak i eustresu, czyli tego rodzaju stresu który stymuluje umysł i dostarcza zadowolenia z prowadzonej aktywności. Biegły podkreślił, że opiniowana będąc uznanym autorytetem w dziedzinie, w której przebiegała obrona pracy doktorskiej, była do tej obrony znakomicie przygotowana i z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością można założyć, że traktowała obronę rozprawy doktorskiej jako formalność oraz uhonorowanie jej wieloletniej pracy. Zatem w ocenie biegłego, czynności te mogły

jedynie przyspieszyć proces jej powrotu do zdrowia. Z punktu widzenia lekarza psychiatry nie można uznać, że opiniowana wykorzystywała zwolnienie lekarskie w sposób niezgodny z celem jego wystawienia.

(d: opinia biegłego R. Ł.- k. 134-134v)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie B. K. (1) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zakres sporu pomiędzy stronami sprowadzał się do ustalenia - czy ubezpieczona wykorzystywała zwolnienie lekarskie w sposób niezgodny z jego celem. Organ rentowy kwestionował jej prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01 lipca 2015 roku do dnia 23 lipca 2015 roku.

Zgodnie z art. 17 ust 1 ustawy z dnia z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2005r. Nr 31, poz. 267) - ubezpieczony wykonujący w- okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Wobec podnoszenia przez organ rentowy zarzutu wykorzystywania zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia, w pierwszej kolejności należy wskazać, że za zachowanie sprzeciwiające się celowi zwolnienia należy uważać tego typu postępowanie, które w powszechnym odczuciu jest nieodpowiednie dla chorego i może nasuwać wątpliwości co do rzeczywistego stanu jego zdrowia, bądź jest na tyle niewskazane dla chorego, że opóźnia proces jego powrotu do zdrowia, któremu to powrotowi ma służyć właśnie okres zwolnienia lekarskiego.

Mając na względzie fakt, iż Odwołująca korzystała ze zwolnienia lekarskiego od lekarza psychiatry, należy wskazać, iż proces powrotu do równowagi psychicznej jest procesem nieco nietypowym, bowiem identyczne bodźce i czynności mogą różnie oddziaływać na sferę psychiki różnych osób. Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu, koniecznym dla ustalenia, czy podejmowane przez B. K. (1) czynności odniosły pozytywny, czy wręcz odwrotny skutek dla jej powrotu do zdrowia, było odwołanie się do wiadomości specjalnych. W tym celu Sąd powołał dowód z opinii biegłych lekarzy.

Treść przedłożonych w sprawie opinii biegłych, zwłaszcza biegłego psychiatry R. Ł. (1) jednoznacznie dowodzi, że czynności Odwołującej związane z przygotowaniem i obroną rozprawy doktorskiej mogły jedynie przyspieszyć proces jej powrotu do zdrowia, bowiem Odwołująca traktowała obronę jako formalność i przyjemną dla niej uroczystość honorującą jej wysiłek naukowy włożony w pracę nad doktoratem. Opinia biegłego dowodzi, iż nie można uznać, by Odwołująca wykorzystywała zwolnienie lekarskie w sposób niezgodny z celem jego wystawienia, zwłaszcza, iż bezpośrednio po tych zdarzeniach nastąpiła poprawa jej stanu zdrowia.

Sąd dał wiarę zawartym w opinii biegłego lekarza psychiatry R. Ł. (1) konkluzjom, ponieważ są jasne, logiczne przekonujące i wewnętrznie spójne. W ocenie Sądu, opinia odznacza się wysokim stopniem fachowości i rzetelności. W opinii tej biegły miał na uwadze całokształt materiału dowodowego, stan zdrowia odwołującej bezpośrednio przed i po obronie, a także stwierdzony na podstawie badania dokonanego bezpośrednio przed wydaniem opinii.

Podkreślić bowiem należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd - wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Nie zasługują przy tym na podzielenie zastrzeżenia ZUS złożone do powyższej opinii, bowiem organ w żaden sposób nie uzasadnił merytorycznie swojego stanowiska, podając jedynie, iż opinie poprzedniego biegłego lekarza psychiatry były bardziej przekonujące (pomimo złożenia do ostatniej z nich zastrzeżeń). Brak jest zatem okoliczności nakazujących uzupełnienie, bądź nawet dyskwalifikację powyższej opinii.

Należy też wskazać, iż zbieżnie z biegłym oceniła wpływ obrony pracy na stan zdrowia Odwołującej świadek B. R. (2)- psycholog, pod którego opieką pozostawała B. K. (1), także w zakresie skutku, jaki wywarła na stan psychiczny Odwołującej obrona pracy doktorskiej. Brak jest także podstaw, by zakwestionować w tym zakresie zeznania świadka J. W. oraz twierdzenia samej Odwołującej.

Sąd nie podzielił natomiast w części opinii pisemnej i opinii uzupełniających biegłego psychiatry A. L. (1), albowiem są one wewnętrznie niespójne. W rzeczywistości wypowiedzi biegłego dotyczące wpływu obrony pracy na stan zdrowia Odwołującej mają charakter hipotetyczny, a nie kategoryczny, zwłaszcza w kontekście faktu przeprowadzenia obrony pracy i jej wpływu na proces leczenia odwołującej. Biegły w swej opinii założył jedynie, że czynności związane z samą obroną pracy zawsze wiążą się z bardzo obciążającym napięciem emocjonalnym, jednak nie wskazał jednoznacznie, w jaki sposób obrona doktoratu opóźniła proces leczenia. Dodatkowo, biegły odniósł się do hipotetycznych skutków, jakie mogłoby spowodować dla zdrowia B. K. (1) ewentualne niepowodzenie, jednocześnie nieco niekonsekwentnie wskazując, iż z jednej strony obrona rozprawy doktorskiej miała negatywny wpływ na zdrowienie B. K. (1), a z drugiej, że pozytywny wynik obrony miał dobry wpływ.

Z powyższych względów, opinia biegłego nie zasługuje na podzielenie i nie może stanowić podstawy rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Sąd nie podzielił także zeznań świadka T. B. (1) w części, w której wymieniona świadek wskazała przede wszystkim, że pacjentka nie zgłaszała jej, iż zamierza podczas niezdolności do pracy podejść do obrony pracy doktorskiej. Zeznania te pozostają w sprzeczności nie tylko z logicznymi twierdzeniami Odwołującej, która konsekwentnie wskazywała, że poinformowała lekarza prowadzącego o terminie obrony, lecz także z zeznaniami świadka B. R. (2), która wskazywała, że pacjentka zgłaszała planowaną obronę, a ona sama, nie widząc przeciwwskazań do takiej czynności, poleciła dodatkowo skonsultować tą okoliczność z lekarzem psychiatrą, na co B. K. (1) miała odpowiedzieć, że już to uczyniła i lekarz nie widzi przeciwwskazań. W świetle powyższego, nie sposób uznać, by Odwołująca celowo zatajała przed lekarzem prowadzącym fakt wyznaczenia terminu obrony pracy, a tym bardziej, by celowo wprowadzała w błąd psychologa.

Odwołująca otrzymała zwolnienie lekarskie w związku z problemami psychicznymi wywołanymi zdarzeniami w pracy w szpitalu. Dlatego też istotne było aby odseparować osobę chorą od czynnika chorobotwórczego. Odwołująca nie podejmowała żadnych czynności które by dyskwalifikowały jej prawo do spornego świadczenia, np. nie podejmowała żadnych czynności związanych z działalnością fundacji, której była członkiem. Zgodnie z zaleceniami pozostawała pod opieką psychiatry i psychoterapeuty przez cały okres przebywania na zwolnieniu lekarskim. Natomiast czynności Odwołującej w zakresie przygotowywania się do obrony pracy doktorskiej i sama obrona w kontekście przyczyn zwolnienia, nie miały negatywnego wpływu na proces rekonwalescencji, nie powodowały również obciążenia organizmu. Działania Odwołującej mające na celu przygotowanie i obronę pracy stanowiły rodzaj terapii, która korzystnie wpłynęła na stan zdrowia Odwołującej.

W ocenie Sądu, mając na względzie zgromadzony materiał dowodowy, należy przyjąć, iż działania odwołującej nie były działaniami sprzecznymi z celem udzielonego zwolnienia lekarskiego, działania te miały charakter zmierzający do rozładowania negatywnych emocji związanych z sytuacją w pracy. Były działaniami świadomymi, podejmowanymi po konsultacji ze specjalistami, pod opieką których Odwołująca pozostawała.

Sąd zwrócił również uwagę na fakt, iż zarówno lekarz leczący, jak i psychoterapeuta Odwołującej, wiedziały o przygotowaniach B. K. (1) do obrony pracy doktorskiej, których naturalną konsekwencją jest wyznaczenie terminu oraz podejście do obrony rozprawy i nie widziały żadnych przeciwwskazań do wykonywania tych czynności w czasie korzystania ze zwolnienia lekarskiego.

W ocenie Sądu, za wykorzystanie zwolnienia od pracy niezgodnie z jego celem uważa się między innymi nieprzestrzeganie wskazań lekarskich dotyczących między innymi wszelkich nakazów lub zakazów wykonywania różnych prac albo gdy zwolnienie wykorzystywane jest dla innych celów niż leczenie. W przypadku, gdy o zwolnieniu

lekarskim decyduje stan zdrowia ubezpieczonego, celem orzeczenia o niezdolności do pracy jest zapewnienie ubezpieczonemu możliwości (i zarazem jego zobowiązanie) powstrzymania się od wykonywania pracy, która niekorzystnie wpływa na stan zdrowia. To jednak wcale nie oznacza, że w każdym przypadku ubezpieczony ma obowiązek powstrzymania się od wykonywania jakiejkolwiek pracy, bowiem są możliwe sytuacje, w których stan zdrowia pracownika wpłynie niekorzystnie na zdolność do wykonywania tylko jednej z kilku prac, gdy są one różnego rodzaju, natomiast nie będzie stanowił przeszkody do wykonywania innej pracy. Jakkolwiek orzeczenie lekarskie zwalnia ubezpieczonego od wykonywania wszystkich prac, to niewykorzystanie zwolnienia lekarskiego "w całości", nie może generalnie powodować utraty prawa do świadczeń wynikających z zatrudnienia u tego pracodawcy, u którego ubezpieczony powstrzymuje się od świadczenia pracy. Pozbawienie ubezpieczonego prawa do świadczeń na podstawie art. 17 ustawy zasiłkowej będzie możliwe wówczas, gdy niepowstrzymanie się od wykonywania drugiej z prac dotychczasowych może powodować u niego pogorszenie stanu chorobowego i wpływać na wydłużanie się czasu niezdolności do pracy (tak: wyrok SN I UK 606/12)

Zachowania ubezpieczonej, w niniejszym stanie faktycznym w żaden sposób nie utrudniały, ani nie spowalniały procesu leczenia i rekonwalescencji, nie mogą zatem zostać zakwalifikowane jako powodujące wykorzystanie zwolnienia niezgodnie z jego celem. Odwołująca swobodnie mogła dostosowywać tempo pracy przy czynnościach związanych z przygotowaniem do obrony pracy doktorskiej do swoich możliwości i stanu w którym aktualnie się znajdowała. I tak, przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że w ocenie Sądu, w sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające pozbawienie odwołującej prawa do zasiłku chorobowego.

Reasumując, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc w zw. z art. 17 ust 1 ustawy z dnia z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2005r. Nr 31, poz. 267) a contrario, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okresy od dnia 01 lipca 2015 roku do dnia 23 lipca 2015 roku (pkt I wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych par. 9 pkt 2 w zw. z par. 15 ust. 3- a contrario, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do zastosowania sześciokrotności stawki minimalnej wynagrodzenia (pkt II wyroku).

SSR Monika Wawro